

NEW YORK TIMES BESTSELLER

UTAJENÉ PŘÁTELSTVÍ

DAN GEMEINHART

bambóok

bamb**oo**k

UTA JENÉ PŘÁTELSTVÍ

Dan Gemeinhart

ČÁST PRVNÍ

MOTTO

Všichni lidé, jeden vedle druhého, si zaslouží domov a rodinu. I vy. Především vy. Každý si zaslouží lásku a přátelství. Ano, i vy. Každý člověk si zaslouží najít místo, kam patří, a každý pták má mít své hnízdo. I když někdy je třeba hledat, nakonec každý pták své hnízdo najde. Možná právě o tom jsou téměř všechny příběhy.

Ani tento není výjimkou.

KAPITOLA PRVNÍ

v níž není vysloveno přání a je zachováno tajemství

Když ty děti přijely, skoro všichni ve městě Slaughterville už spali. Ve Slaughtervillu nebyla žádná cedule vítající návštěvníky, protože většinu návštěvníků města tvořily krávy a žádná z nich nebyla nijak zvlášť šťastná, že tam je. Ještě méně šťastné byly, když město opouštěly.

Ale této noci tu návštěvníci *byli*. Dorazili v tichosti a modlili se, aby si jich nikdo nevšiml. A to se jim do značné míry splnilo.

Město bylo potemnělé, až na stříbřitý svit měsíce.

V jedné z nevelkého bloku budov na Skinister Street, který ve Slaughtervillu nazývali centrem, seděla ve své kanceláři šerifka. Ale nohy měla na stole a hlavu zakloněnou dozadu. Z gramofonu vedle ní se linula operní hudba a ona snila se zavřenýma očima a otevřenými ústy.

Její soused, pekař pan Čchin, *nespal*. Mohl ty děti vidět, když procházely kolem, ale byl zrovna skloněný k peci, do které zasouval další kulatý bochník kváskového chleba, takže si jich nevšiml.

Ve všech ostatních obchodech a krámcích byla tma a prázdno. Zvon na kostelní věži, která tvořila konec bloku, byl tichým svědkem toho, jak děti projely celou Skinister Street a pak pokračovaly dál.

Jatka bez oken, která dala městu jméno, byla tichá, stroje se nehýbaly, řezací zařízení nečinně stálo, ale bylo připravené a vyčkávalo, podlaha porážecí místnosti byla umytá hadicí a prázdná. Ocelové hroty zavěšených háků na maso se leskly v měsíčním světle. V blátivé ohradě za plotem podřimovaly krávy, které se ani trochu nezajímaly o to, co je příští den čeká. A tak to pro ně bylo nejspíš nejlepší.

Kousek za jatky projela po úzkém mostě přes potok Carcass Creek velká dodávka.

Pak zahrnula do první zatáčky vlevo a krátce zablikala na nakloněnou ceduli označující Offal Road.

Na Offal Road stály jen dva domy, dál už byl jen les. V žádném se nesvítilo a jen v jednom přebývali lidé. Dům nalevo byl prázdný, alespoň v tuto chvíli. A na druhé straně ulice, v prvním patře domu napravo, ležel v posteli chlapec. Všude kolem jeho okna, které směřovalo na ulici, visely ptačí budky. Desítky budek všech tvarů, velikostí a barev. Všechny je vyrobil on sám.

Ten chlapec je hrdinou tohoto příběhu. Nebo spíš jedním z hrdinů. Nikoho by to nepřekvapilo víc než jeho samotného. Jako hrdina si absolutně nepřipadal.

Někdy však duše neví, jak velká skutečně je. Dokud není nucena to zjistit.

Ten chlapec se jmenoval Ravani Foster.

Jeho rodiče spali. Ale on ne. Zíral do stropu a plakal.

Neprobudil ho zvuk ani sen, ale *pocit*. Pocit tak silný, že ho ze spánku vytrhl do tmy. Co Ravaniho Fostera v této měsíčné noci probudilo? Byla to osamělost.

Nevím, jestli jste někdy byli tak osamělí, že vás to probudilo ze sna.

Doufám, že ne.

Ale není zajímavé, že se právě tento chlapec probudil právě této noci, když tato konkrétní dodávka odbočovala přesně na tuhle silnici? Zdá se, že je to víc než náhoda.

Je to cosi *tajemného*. Vypadá to jako zázrak.

Ten chlapec, kterého probudila jeho osamělost, něco zaslechl. Nějaký tichý, rachotivý zvuk.

Otřel si slzy z tváří, vstal z postele a tiše se přikradl k oknu s výhledem dolů na Offal Road.

Před prázdným domem naproti parkovalo velké bílé nákladní auto.

Ravani si protřel oči, protože nemohl uvěřit tomu, co vidí. To auto mu nedávalo žádný smysl. V tom domě už týdny nikdo nebydlel. Starý pan

Croward si zlomil nohu v kyčli a přestěhoval se do Ironburghu. A v noci do Slaughtervillu nikdo nejezdil, protože se tu v noci nic nedělo.

Ale přesto tam to auto stálo.

Motor nepřestával vrčet, když z kabiny vystoupil mohutný, zavalitý muž. Mezi rty svíral žhnoucí tlustý doutník. Prohlížel si ulici odpředu dozadu a bafal jako drak.

Zjevně spokojený, že je všude ticho a klid, se vydal k zadní části vozu, odklopil západku a s rachotem otevřel dveře. Pak ustoupil stranou, opřel se o auto a dál si prohlížel Skinister Street.

Ravani to všechno shora pozoroval a čekal. A pak mu začala pomalu klesat brada.

Z auta totiž vystoupily děti.

Jedno. Dvě, tři. Čtyři. Pět, šest. Šest dětí. Nejstarší z nich, tmavovlasý chlapec, který se rozhlížel a prohlížel si měsícem ozářenou ulici kolem nich, vypadal na šestnáct nebo sedmnáct let. Nejmladšímu dítěti, zívající holčičce v bílých šatečkách, bylo teprve pět nebo šest.

Ostatní, dvě dívky a dva chlapci, byli věkem někde mezi nimi.

Šest dětí. Vystoupily do měsíčního světla a nevydaly přitom ani hlásku. Každé neslo kufr. Nejmenší holčička držela v ruce otrhanou plyšovou žirafu. Neměly však žádný nábytek, lampy, matrace nebo židle.

Šest dětí, které se tu zničehonic objevily. Samy a spolu.

I když – ne. Počkat!

Jak je tak Ravani pozoroval, z temnoty vozu se vynořilo ještě jedno dítě. Dívka zhruba v jeho věku, dvanácti- nebo třináctiletá. Chvilí stála v zadní části auta a rozhlížela se kolem sebe po Offal Road.

Dívčiny vlasy, svázané černou stuhou, vypadaly v měsíčním světle jako stříbrné. Ale Ravaniho napadlo, že ve slunečním světle by zářily zlatě. Na sobě měla modré džíny a bílé tričko. V jedné ruce držela kufr, stejně jako ostatní děti, ale druhou svírala něco jiného: bílý deštník. Takový ten krajkový, hezký, jaký nosí nóbl dámy na slavnostní akce, jako jsou koňské dostihy a venkovské pikniky.

„*Slunečník*,“ zašeptal Ravani, protože si myslel, že to je to správné slovo, a také bylo.

Dívka tím slunečníkem položeným přes rameno zatočila. Podívala se doleva, pak doprava a nakonec vzhůru.

Ravani si byl na okamžik jistý, že se dívá přímo na něj, jak stojí bez košile u okna. Zalapal po dechu a ustoupil, i když věděl, že pokud se *opravdu* dívala na jeho okno, už ho jistě zahlédla.

Pak ale její oči sklouzly dolů, starší chlapec jí podal ruku a ona vyšla na ulici.

Muž zavřel zadní část vozu, nastoupil do kabiny, dodávka se rozjela a zmizela v noční tmě. Na silnici zůstalo stát sedm tichých dětí.

Šest z nich společně kráčelo po cestě k zastřešené verandě prázdného domu přes ulici. Pouze dívka se slunečníkem zůstala vzadu.

Ravani ji pozoroval, jak stojí sama na chodníku. Viděl, jak postavila kufr na zem a otřela si tváře hřbetem ruky. Nejdřív jednu, pak druhou. Ravani se kousl do rtu. Ten pohyb dobře znal. I když stála tam dole a na protější straně ulice, svítil na ni jen měsíc a byla k němu otočená zády, bylo mu jasné, že si ta dívka se stříbrnými vlasy utírá slzy.

Zbývajících šest dětí vystoupilo po schodech na verandu. Postavily kufry na zem, dívaly se na vchodové dveře a chytily se navzájem za ruce.

Nejstarší chlapec něco řekl. Jeho hlas nedolehl přes ulici až k oknu, ale Ravani viděl, jak se jeho ústa pohybují a jak otáčí hlavu ze strany na stranu. Pět dětí vedle něj sklopilo hlavy a pak také něco řekly.

Potom zvedly kufry, otevřely vchodové dveře a zmizely uvnitř.

Ravani zamrkal. Očima znovu sklouzl k dívce se slunečníkem a srdce se mu rozbušilo.

Stála v měsíčním světle a dívala se přímo na něj.

Ravani nevěděl, proč vzápětí udělal to, co udělal. Chtěl se schovat, skrčit se za závěs.

Ale na té dívce, na jejím mlčení, na tom, jak osaměle tam v noci stála, bylo něco zvláštního. I na těch jejích utajovaných slzách.

Tento příběh je, ostatně jako všechny příběhy, o osobních rozhodnutích. A Ravani se v tu chvíli rozhodl neskrývat.

Místo toho zvedl ruku a tiše jí zamával.

Když se někdy potkají dvě osamělé duše, poznají se.

I ta dívka zvedla ruku. Ale ne, aby mu zamávala. Přitiskla si prst na rty. Nevydala žádný zvuk, ale bylo nade vši pochybnost zřejmé, co mu chce říct: *Pšššt*.

Ravaniho zamrazilo. Noc byla náhle jiná než předtím. Měla chuť tajemna a nebezpečí.

Dívka spustila ruku.

Starší chlapec vyšel ke schodům na verandu, vypadal napjatě a netrpělivě. Přiložil si sevřené dlaně k ústům a vyloudil zvuk, který se podobal sovímu zahoukání. Dívka se sklonila ke kufru, zvedla jej a pak se vydala nahoru po schodech. Slunečníkem přitom stále točila na rameni. Když došla na verandu, chlapec ji popadl za zápěstí a vtáhl ji dovnitř.

Dveře se zavřely. A ulice byla opět prázdná. Ravani Foster stál v okně, shlížel na ulici ozářenou měsícem a mával dívce, která se tu zničehonic objevila a pak zase zmizela.

~

Příštího rána stála Ravaniho matka v prosvětlené kuchyni a utírala nádoby. Ravani cítil vůni kávy a vajec a viděl, že na něj čeká talíř se snídaní, ale jen prošel kolem stolu a vešel do jídelny.

„Dobré ráno,“ uvítala ho matka. „Spal jsi dobře?“

„Ano,“ přisvědčil a podíval se oknem ven na ulici.

Přes sklo si prohlížel protější dům. Vypadal prázdný a tmavý.

V břiše mu kručelo hladu, ale ještě víc v něm hlodala zvědavost. Opravdu v noci viděl ty děti přijet? Nebyl to jen sen? Obojí se mu zdálo nemožné.

„Neměl jsi zlé sny?“

Otevřel ústa, aby matce odpověděl. Chtěl jí vyprávět o té velké dodávce, o mlčících dětech a o dívce s bílým deštníkem. Vzpomněl si na pocit nebezpečí, který jej zachvátil. Určitě by jí to měl říct.

Ale vzpomněl si také na dívku, která tam stála v měsíčním světle a očima jej žádala, aby zachoval tajemství. A pamatoval si, jak tiše plakala. Vyschlo mu v ústech. Žaludek se mu sevřel. A rozhodl se.

„Ne, mami,“ odpověděl. „Celou noc jsem spal tvrdě.“

KAPITOLA DRUHÁ

ve které se objeví jedna kaluž krve a dojde ke dvěma útěkům

Ravani Foster snídal a přitom pozoroval dům naproti přes ulici. Sledoval ho, když doplňoval svá krmítka pro ptáky na dvoře. Zíral na něj z okna koupelny, když si čistil zuby.

A dům po celou tu dobu mlčel. Dveře se neotevřely. Záclony se nepohnuly. Neobjevily se žádné tváře. Neozvaly se žádné hlasy. Dům vypadal stejně prázdný jako každý den od chvíle, kdy se pan Croward odstěhoval.

Nakonec Ravaniho jeho neutuchající zvědavost přemohla.

Vyšel předními dveřmi a celý rozechvělý zamířil přes sluncem ozářenou ulici. Zhluboka se nadechl a odhodlal se vystoupat na zastíněnou verandu. Šel po špičkách, i když přesně nevěděl proč. Dřevěné schody mu pod nohama vrzaly. Kolem vchodových dveří se přikradl k velkému oknu. Polkl nasucho, pak si dlaně přiložil k očím jako dalekohled a přitiskl je na sklo.

Dům se zdál bez života a prázdný. Ošuntělý nábytek pana Crowarda tam stále byl, ale vypadal zaprášeně a nepoužívaně.

„Jsi tam?“ zašeptal Ravani. „Nebo ses mi jen zdála?“

Už se chtěl otočit a odejít, ale vtom ho uviděl viset na klice od skříně.

Krásný bílý slunečník.

Ravanimu se rozbušilo srdce. Usmál se.

„Co tam děláš?“ ozvalo se náhle.

Vyděsil se, zalapal po dechu a trhl sebou. Ustoupil od okna.

Ten hlas zněl zmateně a nepatřil žádnému z těch záhadných dětí, ale jeho vlastní matce, stojící před jejich domem.

„Ale nic,“ zvolal rychle. Ještě jednou pohlédl na ten slunečník a pak se neochotně vydal dolů z verandy.

Matka k němu natáhla ruku s nerezovým boxem na jídlo.

„Tatínek si tu zase zapomněl oběd.“

Ravanimu vyschlo v ústech. Nerad chodil k otci do práce. Otevřel pus, aby protestoval, ale nedostal k tomu příležitost.

„Musí se najíst, a já teď potřebuju vyprat prádlo. Tak běž.“

Ravani si povzděchl a vzal si od ní krabičku s obědem.

Když přecházel most přes Carcass Creek, žaludek se mu svíral nervozitou. S každým krokem mu srdce tlouklo o něco rychleji. Snažil se přijít na jiné myšlenky, a tak pozoroval ptáky, kteří k němu slétli ze stromu: zahlédl brhlíka amerického s šedomodrými křídly a nahnědlým bříškem, nenápadnou dobéžova zbarvenou pěnkvu obecnou a poletovala kolem i spousta černošedých vran. Až příliš brzy se ocitl na místě. Vzhlédl k velké ocelové budově Skinisterových jatek.

Ravani polkl nasucho.

Jatka rachotila a řinčela temnými zvuky. Uvnitř budovy vrčela, duněla a pískala mašinérie smrti. Pásové dopravníky. Omračovací pistole. Řeznické nože.

Na jedné straně byly blátivé oplocené ohrady, kde čekaly krávy. Stály po kotníky v bahně a zíraly na něj. Nemohl se jim podívat do očí. Jedna z nich zoufale bučela. Nevěděl, co se snaží říct. Možná „Pomozte mi“? V zadní části stála rampa vedoucí do budovy. Dva statní muži křičeli, mávali rukama a hnali dovnitř ubohá zvířata jedno po druhém. Na druhé straně budovy stála připravená nákladní auta, na jejichž bocích byl nápis SKINISTEROVO KVALITNÍ MASO, a dělníci do nich nakládali palety plné balíků v bílém papíře. Ravani věděl, že na papíře jsou nalepeny děsivé štítky: MLETÉ MASO... ŽEBÍRKA... PEČENĚ... HOVĚZÍ JAZYK.

Ravani byl rád, že dnes není den telecího masa.

Dovnitř budovy neviděl – okénka byla malá a velmi vysoko. Ale věděl, co se tam děje. Věděli to všichni. Krávy vešly dovnitř, dýchaly, přemýšlely a cítily. A ven vycházelo maso.

Ravani se zachvěl. A pak zamířil k předním dveřím.

S každým dalším krokem byl hluk hlasitější a Ravanimu se zvedal žaludek. Zvuky zevnitř slyšel stále zřetelněji: prudké syčení, hrůzostrašné klapání a žalostné bučení, z něhož mu na rukou vyrazil lepkavý pot. Tlumené bzučení, které mohla vydávat jediné elektrická pila prořezávající kost. A pod tím vším zněl pravidelný temný rytmus podobný úderům bubnu: zasyčení, pak vydešené bučení, které náhle ukončil hlasitý mlaskavý zvuk, jako když na zem spadne kus masa. *Pššš-múúú-PLESK! Pššš-múúú-PLESK! Pššš-múúú-PLESK!*

Ravani se zastavil na šterkovém chodníku. Kousek od něj stála v ohradě kráva a hlavu vystrkovala přes plot. Prosebně na Ravaniho hleděla.

„Je mi to líto,“ zašeptal. *Pššš-múúú-PLESK!*

Kráva si povzdechla.

Vedle dveří visela nástěnka polepená připomínkami a oznámeními pro pracovníky. *Chodte opatrně – podlaha může být kluzká a Již 3 dny zde nedošlo k žádné nehodě a Podpořte naše město: jezte více masa!*

Uprostřed se skvěl leták, který už Ravani viděl, protože jej vyvěsili po celém městě: *Již 50. ročník závodu raftů na Red River! Dne 4. července při západu slunce! Pro všechny obyvatele Slaughtervillu do 12 let včetně je účast zdarma! Cena pro vítěze: 100 dolarů!* Pod nápisem byly zobrazeny siluety dvou dětí pádlujících na lodi. Obě se s ústy doširoka otevřenými radostně usmívaly. Ravani se zamračil.

Pak strčil do dveří a vešel dovnitř.

Před vstupem do porážecí haly se nacházela kancelář. V ní stálo několik působivě zaplněných knihoven, pár kartoték a obrovský stůl z tmavého dřeva. Za ním seděl muž a mračil se na nějaké papíry, které držel v rukou: byl to sám pan Sturgis Skinister, majitel a provozovatel firmy Skinisterovo kvalitní maso a zároveň místní soudce. Místnost, ve které Ravani stál, sloužila jako ředitelství jatek a příležitostná soudní síň. Na stěně za stolem visel velký zarámovaný obraz muže v černém obleku. Měl tlustý krk a vypadal skoro stejně jako pan Skinister, až na ponurý výraz v přísných očích.

Ravani věděl, že je to Strayhorn Skinister, zakladatel firmy Skinisterovo kvalitní maso a dědeček muže, který právě seděl za stolem.

„Mladý pan Foster!“ zaburácel pan Skinister hlubokým barytonem. „Otec si zase zapomněl oběd?“

„Ano, pane. Omlouvám se, že vás obtěžuji.“

„Ale no tak, prosím tě.“ Pan Skinister jako obvykle vypadal velmi potěšený, že se může na chvíli odtrhnout od práce.

Naštěstí z porážecí haly nevedlo do kanceláře žádné okno. Ale protože vnitřní stěny byly tenké, zvuky se tu ozývaly ještě hlasitěji a bezprostředněji než venku.

Pššš-múúú-PLESK!

Pan Skinister se ušklíbl a pak se podíval na krabičku s obědem v Ravaniho ruce.

„Copak, hm, dnes tvoje matka uvařila, jestli se smím zeptat?“

Ravani položil kovový box na stůl a zvedl víko.

„Empanadas,“ odpověděl, a když pan Skinister tázavě přimhouřil oči, vysvětlil: „Jsou to takové taštičky se slanou nádivkou.“ Ravani uchopil jeden kousek křupavého listového pečiva a podal jej panu Skinisterovi. „Dala tam jeden i pro vás.“

Panu Skinisterovi se rozzářily oči, olízl se a dychtivě po něm sáhl.

„Jako malé calzone! Co je uvnitř?“

Ravani se podíval do stropu a snažil se rozpomenout, co mu matka říkala.

„No, pórek a sladké brambory, česnek a ... pečené papričky jalapeños.“

„Žádné maso?“

„Žádné.“

Pan Skinister zavrtěl hlavou, spíš udiveně než zklamaně.

„Podívejme se, jídlo bez masa. To je ale zvláštní... Vyříd' mamince mé poděkování.“

„Vyřídím. Co dnes máte vy?“ zeptal se Ravani a podíval se na krabičku s obědem pana Skinistera, která ležela na stole.

„Ále, špagety. S masovými kuličkami, samozřejmě.“ Lesk v jeho očích trochu pohasl. „Osmdesát procent mletého hovězího roštěnce, dvacet procent mletého vepřového.“

Pššš-múúú-PLESK!

„Ale omáčku jsem si dělal sám! Vaří se dlouho a jsou v ní rajčata z naší zahrady a spousta bazalky a parmazánu. Starý rodinný recept.“

„To zní skvěle, pane Skinistere.“

Ravani zaklapl krabičku s otcovým obědem a pohlédl směrem k porážkové hale. Nechtělo se mu tam.

Pššš-múúú-PLESK!

Pan Skinister si všiml, jak se Ravani na dveře do haly mračí. Chápavě našpulil ústa a podíval se na ně s téměř stejnou nelibostí, jakou cítil Ravani.

„Já vím, chlapče. Jen sklop hlavu a drž se za žlutou čarou. Snaž se nedívat do očí.“

Ravani si povzdechl. Právě se chystal odejít do haly, když se za ním hlučně otevřely vstupní dveře.

Jakmile uviděl, kdo vešel, ztuhla mu krev v žilách a zbledl. Druhý chlapec se posměšně zakřenil.

„Zdarec, Ravioli.“ Jeho hlas zněl slizce a bublala v něm samolibost.

„Také jste svému otci přinesl oběd, pane Cartere?“ zeptal se pan Skinister a trochu se zamračil.

Donnie Carter přikývl a stále se na Ravaniho šklebil.

Ty příšerné zvuky na druhé straně zdi náhle utichly.

„Výborně. Obědová přestávka,“ pronesl pan Skinister a zlehka pokynul Ravanimu. „Takhle se snad aspoň nezašpiníte. Jen běžte. Vaši tátové už mají určité hlad.“

Ravani nervózně pohlédl na Donnieho a kluk nasadil zářivý žraločí úsměv.

„Až po tobě, Ravioli.“

Ravani se nešťastně otočil a otevřel dřevěné dveře do porážkové haly. Na zátylku skoro cítil Donnieho horký dech.

Šel se sklopenou hlavou a oči upíral na betonovou podlahu. Byla na ní namalovaná žlutá linie, která vyznačovala cestu mimo dosah pohupujících se zvířecích mrtvol a britkých čepelí. Chvatně kráčet podél čáry.

Dýchal otevřenými ústy, rychle a povrchně. Nevěděl určitě, zda to, co cítí, je pach krve a vnitřností nebo zda takhle prostě voní smrt, ale byl si jistý, že ten zápach je odporný.

Hnal se dopředu a snažil se udržet si náskok před Donniem Carterem, ale jeho úsilí bylo marné. Ten surovec mu byl pořád v patách, stále dost blízko na to, aby mu mohl šeptat do uší ohavnosti.

„Ale copááák, Javioli? Nelíbí se ti ta kjev? Chlapeček má stjach? Bude kvůli chudinkám kjavičkám bječet?“ Hrubě ho dloubl prstem do ramene. „No teda! Koukej na támhleto! Vypadá, jako by byla naruby!“

Ravani se nepodíval ani na krávu, ani nikam jinam. Dál hleděl jen na podlahu před sebou. Zachmuřil se a překročil lesklou karmínovou louži, která se rozlila až za žlutou čáru.

Už byl skoro na rohu; zahne doleva a budou přímo před ním stát lavice, kde dělníci obědvají. Svoboda je na dosah. Na okamžik si dovolil nechat ve svém bušícím srdci rozhořet plamínek naděje.

Ale bylo to předčasné.

„Dívej se, kam šlapeš!“ zavrčel Donnie a pak pospíchajícímu Ravanimu podrazil nohy.

Zamotaly se mu jedna do druhé a on přepadl. Šikovnější a hbitější dítě by se možná vzpamatovalo, znovu nabralo rovnováhu a vrhlo na Donnieho vražedný pohled.

Jenže Ravani Foster *nebyl* šikovný a hbitý. V celém Slaughtervillu by se vlastně jen těžko našlo méně sportovně založené dítě.

Rozplácl se na podlaze. Pád mu vyrazil dech. Zachroptěl a po kluzkém betonu sklouzl přes žlutou čáru. Na hrudi ucítil něco teplého a vlhkého. Pravou rukou stále svíral rukojeť obědového boxu, ale levou rukou se zachytil něčeho... chlupatého.

Privřel jedno oko a pomalu zvedl čelo od podlahy. A hned toho zalitoval.

Prsty svíral kravskou nohu. Nebo spíš *skoro celou* kravskou nohu. Kopyto, kus drsné hnědé srsrti a pak zcela náhlé masité zakončení.

Ravani se zakabonil, vyskočil na nohy a zhluboka se nadechl.

Donnie prošel kolem něj, chrochtavě se zasmál a s potěšením zvolal: „Jée, máš něco na tričku, Ravioli.“

Ravani se podíval dolů. Na přední části trička měl tmavě rudou skvrnu od krve. Tedy převážně od krve. Bylo tam i několik hnědých kousků, které se snažil víc nezkoumat. *Snad je to mozek*, pomyslel si nešťastně a zvažoval další možnosti.

Chvilí stál a soustředil se na to, aby udržel snídani v žaludku.

Nebylo to poprvé, co po setkání s Donniem lapal po dechu a byl zkrvavený. Tentokrát to alespoň nebyla jeho vlastní krev. Zamrkal, aby zatlačil zpět slzy, které se mu draly do očí, a pak šel dál.

Když zahnul za roh, spatřil vzadu skupinu zaměstnanců jatek, kteří seděli na lavicích v malé postranní místnosti. V zakrvácených kombinézách a se svěšenými rameny jedli a sem tam něco stroze prohodili.

Ravani spatřil svalnatou postavu svého otce, který seděl s několika dalšími na nejbližší lavici. Jejich předák – Karl Carter, otec Donnieho Cartera – byl přímo vedle něj a Donnie už k nim chvátal.

Ravani viděl, jak se otec podíval za Donnieho a spatřil jej. Viděl, jak mu zrak sklouzl k jeho potřísněnému tričku. Jak rychle pohlédl na Donnieho a pak zpátky na Ravaniho. Ravani chtěl jeho pohledu čelit, přál si být alespoň jednou tak silný jako otec. Ale znovu jej naplnil stud a raději oči odvrátil.

Když k nim Ravani došel, uslyšel hluboký, sípavý hlas pana Cartera.

„Jdeš pozdě, Donnie. Pracoval jsi na svém raftu, že jo?“

„Ano, tati,“ odpověděl Donnie a v jeho hlase už nebylo ani stopy po vtipkování. V blízkosti svého otce se náhle zdál mnohem menší, jak si Ravani povšiml.

„Zase letos vyhraješ, Donnie?“ oslovil ho další dělník.

„No to si piš, že jo,“ odpověděl za něj pan Carter. „Musí vyhrát třikrát za sebou, tak jako jeho táta. Však on ví, že jestli ne, bude spát v kurníku!“

Řekl to jakoby v žertu a chlapi vypukli v řehot, jak se ostatně čekalo, ale Donnie se usmíval spíš křečovitě.

Pan Carter si všiml, že tam stojí Ravani. V očích se mu zablýsklo.

„Á, tvůj kluk je tu taky, Fostere. Bude letos závodit?“ Vypadalo to, že Karl Carter nehodlá mluvit s Ravaním přímo.

Ravaniho otec na předáka pohlédl.

„Nevím,“ odvětil tiše. „Budeš, chlapče?“

Ravani si představil, že chvástavě odpoví „No ovšem, a dám Donnie-mu co proto!“ a přitom na něj nonšalantně mrkne. Každé dítě ve Slaughtervillu žilo celý rok jen pro tyhle raftové závody. Všichni si v bezesných nocích představovali, jak budou před zraky celého města slavnostně vyhlášení vítězi. Všichni kromě Ravaniho. Ten nezávodil ani loni, ani předloni a nechystal se zúčastnit ani letos. Protože raftové závody nebyly soutěží jednotlivců: abyste se do nich totiž mohli zapojit, potřebovali jste loď a kamaráda.

Ravani Foster neměl ani jedno, ani druhé.

„Já...“ začal Ravani a těkal očima z otce na pana Cartera. Slova se mu zadrhla v hrdle. „Já ne...“

Pan Carter sraštil čelo. Nakrčil obočí a podíval se na Ravaniho otce.

„Tak co? Jo, nebo ne? Který kluk by nechtěl závodit? Nepokusí se porazit úřadujícího vítěze?“ Poplácal Donnieho po rameni tak silně, že ho málem srazil k zemi.

Ravani otevřel ústa, aby odpověděl. Ale všiml si, že se jeho otec zamračil a sklopil hlavu. A tak jen zavrtěl hlavou.

„No,“ ušklíbl se pan Carter, „asi to tak bude lepší. Nerad bych, aby se mu něco stalo.“ Otočil se, položil Donniemu ruku kolem ramen a začal mluvit s ostatními muži.

Ravani přistoupil k otci a podal mu plechovku s obědem.

„Děkuju, chlapče,“ zašeptal otec sotva zřetelně. „Co to máš na tričku?“

Ravani se mu nedokázal podívat do očí, a tak pozoroval jeho naběhlé odřené klouby, pracovní kombinézu potřísněnou krví, mohutné svaly na

pažích a pevné hranaté boty velikosti třináct. V každém ohledu se táta zdál být *větší* než on.

„Spadl jsem,“ odpověděl. Byla to pravda. Více či méně. Asi spíš méně. Otec si povzdychl a pokýval hlavou.

Ravani sklopil oči. Pocit, že je pro svého otce zklamáním, pro něj nebyl nový.

„Běž už domů,“ zašeptal otec. Ravani vzhlédl a uviděl, jak se otec dívá na Donnieho, který se mezi otcovými podřízenými stále usmíval. Teď měl Ravani šanci odejít sám a jeho otec to věděl. Dokázal rozpoznat, kdo je kráva a kdo je řezník.

„Ano, tati,“ zamumlal Ravani. A pak se dal na útěk.

Jakmile se ocitl venku, podíval se na prázdnou silnici. Pak pohlédl na les. Kdyby šel domů lesem, musel by jít přímo přes Crowardův dvorek. Snad by mohl okny nakouknout dovnitř. A možná by našel schované děti.

Když byl už v polovině cesty ke stromořadí, uviděl krávu. Tu samou jak předtím. Pořád stála u plotu a v očích měla úpěnlivou prosbu.

Ravani se zastavil. A pak se z příčin, které by nedokázal vysvětlit, rozhodl jít za tím k záhubě odsouzeným, osamělým zvířetem. V příbězích jde koneckonců o naše rozhodnutí.

Kráva sledovala, jak se k ní blíží. Vztyčila uši.

Ravani se před nešťastným zvířetem zastavil. Položil ruku na ostnatý drát a podíval se krávě do očí. Zářily v nich jasné jiskřičky. Cítil z nich něco hřejivého.

Kráva byla celá kaštanově hnědá, ale čelo jí zdobila bílá skvrnka, která měla nezaměnitelný tvar čtyřlístku. Když Ravani správně přimhouřil oči, opravdu to vypadalo, jako by měl čtyři lístky. Věděl, jak by tu krávu pojmenoval, kdyby byla jeho.

„Ahoj, *Štěstěno*,“ pozdravil ji tiše.

Cítil na ruce její teplý dech.

Kráva byla uvězněná na smutném místě, kde na ni cíhala vražedná monstra, a zdálo se, že ji nic nemůže zachránit.

„My dva jsme si hodně podobní, Štěstěno,“ zašeptal Ravani. „Možná bychom mohli být přáteli.“ Štěstěna prostrčila hlavu skrze plot. Opřela si sametovou bradu o Ravaniho ruku. Zamrkala dlouhými řasami.

Když se potkají dvě osamělé bytosti, někdy se poznají a sblíží.

Ravani polkl a cítil všechno, co duše cítí, když najde přítele, o němž ví, že ho dozajista ztratí.

Ale pak si Ravani něčeho všiml: Štěstěna nestála jen tak u plotu.

Stála přímo u *brány*.

Ta byla zavřená na závoru. Ale neměla žádný zámek. Krávy koneckonců neumějí takové brány otevírat.

Ravani se rychle rozhlédl. V dohledu nikdo nebyl. Rukou sáhl po západce, a pak se zarazil. Byla to neuvěřitelná hloupost. Může se dostat do pěkného maléru. Jeho otec by mohl přijít o práci.

Ale potom se Štěstěně znovu podíval do očí.

Rozhodl se. Možná dělal chybu, ale věděl určitě, že tohle chce.

Ravani odklopil západku. Otevřel bránu a zachvěl se, když panty zavrzaly. Štěstěna pohlédla na svou vysněnou cestu ke svobodě a pak znovu na Ravaniho.

„Jen běž.“

Někdy duše nemá odvahu chopit se toho, po čem vždycky toužila, když se jí konečně naskytne šance to získat.

Ta kráva však odvahu *měla*. Nebo se možná jen nudila. U krav je to těžké poznat.

Prošla brankou, minula Ravaniho a zamířila do stínu stromů u potoka. Její kopyta v blátivém trávníku tlumeně dusala.

„Hodně štěstí,“ zašeptal Ravani, pak zavřel bránu a pospíchal do stinného bezpečí lesa. Jednou se ohlédl a uviděl krávu, jak se pase ve vysoké trávě.

Věděl, že z dlouhodobého hlediska se nic nezmění. Kráva neodejde nikam moc daleko, nejspíš ji za pár dní najdou. *Ale tohle*, usoudil Ravani, *je pro ni lepší než nic*.

Alespoň si užije trochu svobody, než ji v porážecí hale obrátí naruby.

KAPITOLA TŘETÍ

ve které je snědena kamarádka a darován dar

Než se Ravani pustil do dalšího pátrání po záhadných nových sousedech, naplánoval si ještě jednu malou zastávku. Dvakrát se ujistil, že ho Donnie nesleduje, a pak odbočil na tu nejnenápadnější pěšinku. Proplétal se mezi mechem porostlými cedry a prodíral se hustým listovým javorů, až se před ním objevila jeho tajná svatyně.

Byla to kapradím porostlá mýtina uprostřed prastarých kmenů, ze strany sem dopadaly šípy slunečních paprsků a všude nahoře ve větvích viselo to, co sem dodal on sám: ptačí budky. Ne dvě, tři nebo čtyři. Ale tucet, nebo dokonce víc. V různých stylech, barvách a velikostech.

Některé byly vysoké a jiné nízké, natočené do všech stran. Bylo to jeho vlastní městečko, jeho vlastní malá osada pro ptáky. Říkal jí *Oáza klidu*.

Mýtina pulzovala životem, ptáci přilétali a přilétali, cvrlikali a zpívali, třepetali křídly, ozývala se mláďata schoulená ve svých úkrytech. Ravani se usmíval, stejně jako vždycky, když sem zašel. Nikdo jiný o Oáze klidu nevěděl – ani jeho otec, ani jeho matka, a už vůbec ne Donnie.

„Ahoj, vrabčáku,“ zašeptal Ravani s pohledem upřeným vzhůru, když stál uprostřed mýtiny. „A ty, datle. A ty, stehlíku.“ Ptáci byli jediní přátelé, které Ravani potřeboval. Nebo si to alespoň vždycky říkal. Ale stejně jako téměř všichni lidé uměl i Ravani sobě samému lhát ještě lépe než komukoli jinému.

Po minutě nebo dvou, co tam stál – ptáci se nebáli a občas se k němu přiblížili tak blízko, že téměř cítil, jak se ho jejich peří dotýká –, se s Oázou klidu rozloučil a tichounce odešel.

Když přišel k potoku Carcass Creek, zul si boty, vlezl do vody a vydal se proti proudu ke svému domu.

Už byl skoro doma, když vtom uslyšel šepot.

To šeptání vycházelo zpoza ohybu potoka přímo před ním, kde stál dům starého Crowarda. Potok protékal kolem zadního okraje zarostlého dvorku.

Ravani se zastavil s jednou nohou zdviženou nad vodou.

Slovům nerozuměl, ale vnímal napětí v hlasech.

Zdálo se mu, že slyší něco jako „Dávej pozor!“ a možná také „Tiše!“.

Opatrně a tichounce krácel po kmeni ležícím ve vodě.

Pak uslyšel slova tak zřetelná jako kapky rosy na pavučině a na pažích mu naskočila husí kůže.

„Jestli ho chytím, tak ho zabiju!“

Ravani ztuhl a v ústech mu vyschlo. Udělal krok vzad.

„Jestli to uděláš, budu tě do smrti nenávidět. A ty to víš.“

„Ale no tak! Jen si dělám legraci, sestřičko. Jestli k narozeninám opravdu chceš tlustého žabáka, tak ho pro tebe chytím.“

Ravanimu se ulevilo a svěsil ramena.

„Tak už přestaň mluvit a pusť se do lovu. Musíme se vrátit dřív, než si všimne, že jsme pryč.“ *To je dívčí hlas*, pomyslel si. *Je to ta dívka se stříbrnými vlasy?* položil si v duchu otázku.

„Snažím se. Ale jsou fakt rychlé.“

Tohle byl chlapecký hlas, tím si byl docela jistý.

Ozvalo se prudké šplouchnutí, jak někdo vběhl po kolena do vody, a pak zasyčela tlumená nadávka.

Ravani se usmál. Chytat žáby je pro většinu lidí složité. Zvláště pro lidi, kteří se prodírají vodou jako nosorožec.

Udělal krok dopředu a pak ještě jeden. Snažil se nahlédnout za roh, aby ty šeptající lovce žab spatřil.

Jestliže se však díváte jedním směrem a jdete jiným, může se stát něco nemilého. Zvláště když balancujete na kládě.

Ravanimu uvízl prst jedné nohy ve šterbině. Zakymácel se a mávl rukama jako větrem zmítaný vrabec, bojující o rovnováhu.

Ale tenhle boj prohrál.

Ozvalo se zasvištění, krátký výkřik a pak šplouchnutí.

Chladná voda mu vyrazila dech. Vynořil se, a stoje na všech čtyřech ve vodě vysoké po kolena, snažil se nadechnout. Pak strnul a naslouchal.

Slyšel zvuk kroků. Utíkaly pryč – nejdřív mělkou vodou a pak dál po suché zemi.

Ravani vyskočil na nohy a hnal se za nimi. Všude z něj tekla voda.

Podařilo se mu dostat se za ohyb potoka právě včas, aby spatřil, jak se sluneční paprsky mihotají na něčem, co mohlo být zlatými vlasy, prchajícími směrem ke Crowardovu domu.

„Počkejte!“ zavolal Ravani. Sám nevěděl proč. Byl spíš zvyklý se schovávat než někoho pronásledovat. Ale stejně.

Rychle se rozběhl za kroky, které mířily na trávník za Crowardovým domem. Právě včas, aby zahlédl, jak se zavírají zadní dveře.

Stál tam, lapal po dechu a sžírala ho zvědavost.

Ravani byl tichý chlapec, který se vždycky držel stranou. Ale jeho obvykle tichá duše teď hlasitě volala otázku, na kterou prostě musel znát odpověď: *Kdo proboha jsou ty podivné děti?*

~

Když se jeho otec večer vrátil z práce, Ravani seděl ve stínu přední verandy, četl si knihu a pozoroval dům na druhé straně ulice.

„Ahoj, chlapče,“ pozdravil ho otec.

„Ahoj.“

„Jak ses... je všechno v pořádku?“

Ravani věděl, na co se ptá. Jestli se dostal v pořádku domů: bez nehody, bez nové modřiny nebo nosu rozbitého od Donnieho.

„Ano, tati,“ odpověděl Ravani.

Otec přikývl.

„Já, hm... no...“ Odmlčel se, jak to dělával často. Zdálo se, že je pro něj těžší najít správné slovo než pro některé jiné lidi chytit zábu. Vzdychl si a jeho mohutná ramena se zvedla a zase klesla. „Tak fajn,“ pronesl nakonec a vešel dovnitř.

Ravani slyšel, jak matka otce vítá, jak si vyměnili pozdravy a políbili se. A slyšel, jak mumlají něco, čemu Ravani nerozuměl. Věděl však, že mluví o něm, poznal to podle smutného a ustaraného tónu jejich hlasů.

Pak uslyšel, jak matka říká: „Já taky. Ale on si své místo najde. A bude mít i kamaráda.“

A co otec odpovídá: „Jak by se takový kluk mohl s někým spřátelit?“

Ravaniho tvář zrudla horkem.

Jeho otec nebyl krutý. Byl pravdomluvný. Ale pravda může někdy být to nejkrutější na světě.

Ta kruté pravdivá slova zněla Ravanimu v srdci po celou dobu večere. Zíral na svůj talíř, kde ze steaků vytékala růžová šťáva na bramborovou kaši. Otec ho přinesl z práce.

Vzpomněl si na Štěstěnu.

„Utekla ... utekla dneska v práci nějaká kráva?“ zeptal se otce.

„Ani náhodou,“ odsekl otec zamračeně a dál žvýkal roštěnou.

Ravanimu se sevřel žaludek.

„Promiň, kamarádko,“ zašeptal svému steakovi. Přál jí, aby se měla dobře, ale skončila akorát dobře propečená. Se štěstěnou se prostě nedá počítat napořád. Odstrčil talíř. „Nemám hlad,“ prohlásil.

Jak by se takový kluk mohl s někým spřátelit?

Když myl nádobí, přemýšlel o těch slovech. Matka přitom hrála na klavír a otec vedle ní podřimoval. Sluneční světlo sláblo a stíny se odvažovaly dál a dál ze svých denních úkrytů. Přes kuchyňské okno viděl, jak mezi stromy venku začínají blikat světlušky. Pozoroval ta vznášející se světýlka, která se poznenáhlu probouzela k životu, a v jeho duši se zrodila myšlenka.

Myslel na púlnoční děti a stříbrovlasé dívky, na slzy utírané z tváří a nedoručené narozeninové dárky. Myslel na to, jak ho uprostřed noci probouzí jeho osamělost.

A myslel na to, jak v domě naproti přes ulici žije za zatemněnými okny dívka, která se zdá být stejně tichá, stejně osamělá a stejně smutná jako on.

Bát se je v pořádku. Být osamělý je v pořádku. Být smutný je v pořádku. Tohle je koneckonců svět plný temnot, pěstí, porážkových hal a krutých pravd.

Ale jestli má někdy existovat naděje na něco jiného, pak je třeba pro to něco udělat.

Ravani přikývl.

Znovu se rozhodl.

Chytat žáby je pro většinu lidí složité. Pro něj však ne.

O několik okamžiků později už vycházel z domovních dveří do šerosvitu. Pod každou paží držel skleněnou nádobu. S očima upřenýma před sebe kráčel dál a dál. Dolů k potoku.

Zul si boty a ponožky, vstoupil do vody a kráčel na druhou stranu, kde byl potok hlubší a pomalý a úplně jej zakrývaly lekníny a ohýbající se chaľhy. Věděl, že tam žijí žáby.

Když se přiblížil, jejich skřehotání ustalo, ale nepotřeboval je slyšet, aby je našel.

Netrvalo to dlouho. Minutu tiše čekal, pak rychle natáhl ruku a už se s masitou žábou v ruce brodil zpátky ke břehu. Putovala do jedné ze sklenic a Ravani k ní přidal na palec vysoko vody z potoka.

Další část byla ošidnější, ale také tohle bylo něco, v čem byl neobyčejně dobrý. Několikrát vyskočil do vzduchu, pleskl rukama, jednou klopýtl o záludný kořen stromu – a už v druhé sklenici zářilo sedm světlušek.

Došel až k zadní verandě Crowardova domu. Chlapec byl trochu zablácený a hodně rozechvělý, ale nezvratně odhodlaný. Protože jeho duše žíznila.

Postavil sklenice na zvlněnou prkennou podlahu verandy a pak z každé kapsy něco vytáhl: z první jedinou bílou svíčku, z druhé krabičku sirek.

Škrtl sirkou. Zajiskřilo to, zaprskalo a objevil se plamínek. Ve tmě se rozzářilo světlo.

Podržel svíčku nad sklenicí se žábou uvnitř a nechal horký vosk stékat na víčko, na plošku mezi větracími otvory. Pak spodní část svíčky zatlačil do loužičky vosku, aby se přilepila a zůstala pěkně stát.

Sestoupil z verandy dolů a podíval se na své dary.

Žába seděla ve své sklenici pod svíčkou a přes sklo toužebně hleděla na tančící světla svých sousedů.

Svíčka byla pěkný doplněk. Koneckonců jde o dárek k narozeninám.

Jak by se takový kluk mohl s někým spřátelit?

Ravani se usmál. *Třeba takhle*, říkal jeho úsměv.

Předklonil se a zaklepal na dveře. Poprvé, podruhé, potřetí.

Pak se otočil a šel tmou domů, protože si byl celkem jistý, že ty děti (pokud vůbec existují) neotevrou, dokud tam bude stát.

~

Později v noci otevřel okno svého pokoje, aby ho vyvětral, než půjde do postele. Z ptačích budek kolem jeho okna se ozývalo tiché cvrlikání a švi-toření opeřenců, kteří se ukládali k spánku.

Obloha byla černá a zatažená, takže i světlo měsíce bylo skryto.

Dům na druhé straně ulice vypadal stejně jako předtím: byl zcela tichý, nesvítilo se v něm, zdál se prázdný. Byl tu však jeden malý rozdíl.

Jedno z oken v prvním patře, přímo naproti jeho oknu, bylo otevřené. Bílá záclona se vznášela jako duch.

Na okenním parapetu slabě zářila sklenice plná kroužících světlušek.

Docela malá věc někdy může docela hodně změnit.

Ravani se usmál.

„Potěšení je na mé straně,“ zašeptal.